

Sistematizarea materiei pe seminare

Seminarul I INTRODUCERE ÎN STUDIUL DREPTULUI ROMAN

I. Diviziunile Dreptului Roman

Dreptul civil (<i>ius civile</i>)	Dreptul ginților (<i>ius gentium</i>)	Dreptul natural (<i>ius naturale</i>)
- aplicabil cetățenilor romani (dețin toate drepturile în cetate)	- folosit în raporturile cu peregrinii (străin-nu are calitatea de cetățean/latin)	- comun tuturor viețuitoarelor

Dreptul pretorian (*ius honorarium*)

- aplicabil în procesele dintre - cetățeni (pretor urban)
 - străini sau dintre străini și cetățenii romani (pretor peregrin)

Drept privat

- particular - particular
- sferă largă de aplicabilitate
- norme permissive, dispozitive, imperative

Drept public

- particular - autoritate publică
- sferă restrânsă de aplicabilitate
- norme imperative

- *ius civile* = dreptul civil roman care stabilea drepturile și obligațiile cetățenilor; este caracterizat inițial prin formalism și rigiditate, având la bază cutumele vechilor romani

- *ius gentium* = reguli de drept universal care stabileau drepturi și îndatoriri tuturor oamenilor, cetățeni romani sau

străini; parte din dreptul altor cetăți recunoscut de către romani și introdus în dreptul civil prin noțiunea de bună-credință; simplifică formalismul lui *ius civile* și duce la evoluția societății romane agrare spre una cu caracter comercial

- *ius honorarium* = dreptul pretorian introdus de către pretor în ideea completării (*supplere*), corijării (*corrigere*) și susținerii (*adiuvare*) dreptului civil, având ca țel final utilitatea publică

II. Paralelă istorie - drept - valori fundamentale

Perioade istorice	Perioade juridice	Valori predominante
1. Regalitatea (~753 î.Hr. - 509 î.Hr.)	1. vechiul drept roman Războaiele punico	1. <i>fides</i> + <i>pietas</i>
2. Republica (509 î.Hr. - 27 î.Hr.)		2. <i>libertas</i> + <i>amicitia</i>
3. Imperiul		
a) Principatul (27 î.Hr. - 284 d. Hr.)	2. dreptul clasic	3. <i>persona</i> + <i>dignitas</i>
b) Dominatul (284-565)	3. dreptul post clasic	

III. Caracteristicile predominante ale societății romane

1. Pragmatism
2. Formalism
3. Constructivism
4. Contractualism
5. Antropocentrism

IV. Perioada Regalității

- perioada gentilică => baza societății este familia
- democrație militară țărănească

• Organizare:

10 ginți = 1 curie

10 curii = 1 trib

- curiile se întruneau în **comiții curiate** (prezidate de către *pontifex maximus*) care alegeau **regele**

- capii ginților alcătuiau **Senatul** - validează hotărârile adunării poporului (*auctoritas*)

- deține tradițiile romane (*mos maiorum*)

- *fas* = dreptul divin impus de către divinitate cu scopul de a reglementa raporturile dintre oameni; intermediari între zei și cetățeni erau preoții pontifi

- *ius* = reguli de drept emise de către o autoritate lumească în vederea stabilirii relațiilor dintre particulari; aceste reguli erau interpretate de către jurisconsulții romani

Reforma regelui Servius Tullius => 1. desființează ginta + legăturile de familie => organizare în triburi

2. organizarea claselor sociale în funcție de avere

3. organizarea politică

- apare plebea (cetățeni romani de condiție politică inferioară)

- comițiile curiate devin comiții centuriate

V. Perioada Republicii

- plebea se aliază cu aristocrația => alungă regele => aleg doi consuli (conduc alternativ)

- plebea – revendică 1. în plan economic - stingerea datoriilor și împărțirea echitabilă a pământurilor

2. în plan juridic - existența legilor scrise și *ius conubii*

3. în plan politic - *ius honorum* și dreptul de a lua decizii în cadrul comițiilor

- obține

1. reducerea datoriilor
2. alegerea a doi reprezentanți numiți tribuni
3. dreptul de a se întruni în adunarea plebei

- în timp, plebeii vor dobândi și alte drepturi: dreptul de a fi aleși magistrați, de a se căsători cu patricienii (*Lex Canuleia*, 445 î.Hr.), adunarea plebei se transformă în *comitia tributa*, plebiscitele capătă valoarea de legi etc.

- **Guvernarea**
 1. magistrații (dețin puterea militară și administrativă)

a) consuli - sunt în număr de doi - conduc alternativ b) pretori - organizează instanța c) dictatori - magistrați extraordinari d) cenzeni e) chestori f) edili curuli g) tribunii plebei – au drept de <i>veto</i>	- dețin <i>potestas</i> și <i>imperium</i>
---	---
 2. Senatul - deține *auctoritas* (puterea supremă) în plan legislativ, politic, militar, economic

- **Războaiele punico** => 1. scăderea formalismului juridic => apare
 Roma vs. Cartagina consensualismul
 264-146 î.Hr.
 2. se prăbușește democrația militară
 3. se instaurează oligarhia

• Cauzele căderii Republicii

- teritoriul roman se extinde, puterea Senatului scade - armata romană este formată din mercenari - nerezolvarea problemei agrare	<div style="border-left: 1px solid black; padding-left: 10px;"> => apare
 dictatura
 militară și
 monarhia </div> |
|---|--|

VI. Perioada Imperiului

- **Divizare 1. Principat**
 - la putere se află principele + Senatul = diarhie
 - în plan social, apar ordinele senatorial și equestru
 - caracteristici:
 - *orbis terrarum* (stăpânirea romană respectă cutumele popoarelor cucerite, în măsura în care nu se lezează interesele ei fundamentale)
 - *civies romanus* (doriința fiecărui locuitor al Imperiului de a deveni cetățean roman)
 - *pax romana* (caracterul de universalitate al ordinii politice și militare pe teritoriul Imperiului)
- 2. Dominat - puterea întreagă aparține Împăratului = monarhie
 - apar castele: superioare (senatorii și funcționarii) și inferioare (proprietarii funciari, populația de vază a orașelor, plebeii)

• Din punct de vedere politic

1. principele/ împăratul deține
 - a) puterea tribunciară
 - b) *imperium*-ul (puterea civilă, militară, judecătorească)
 - c) pontificatul (conducătorul religiei romane)
2. magistraturile devin formale, Senatul este dependent de împărat, apar funcționarii imperiali

- **Din punct de vedere teritorial** - apar provinciile (senatoriale și imperiale)

Seminarul II

IZVOARELE DREPTULUI ROMAN

Izvoarele dreptului roman:

1. Cutuma
2. Legea
3. Edictele magistraților
4. Senatus-consultele
5. Constituțiile imperiale
6. Jurisprudența
7. Codificarea lui Iustinian

I. Cutuma

- reprezintă totalitatea normelor nescrise, de natură religioasă sau juridică, obținute în timp prin consensul poporului

- **Caracteristici:**
 1. supletivă - stabilește o anumită conduită, în tăcerea legii
 2. confirmativă - clarifică înțelesul unui text ambiguu de lege
 3. opusă legii - prevede dispoziții contrare legii, pe care o și elimină, prin căderea acesteia în desuetudine

• Cutuma în perioadele istorice ale Statului roman

1. Regalitate	a) reprezentată prin norme nescrise = izvoare de dreptb) se constituie în reguli și modalități de rezolvare a diferendelor dintre cetățenic) nu există publicitate a cutumeid) datorită evoluției sociale și interacțiunii cu alte popoare au apărut reguli noi, scrise, cele vechi căzând în desuetudine

2. Republica - scade importanța cutumei și apar legile scrise
3. Imperiu - regăsim cutuma datorită
 - a) noilor cuceriri și contactului cu alte civilizații
 - b) formării dreptului roman vulgar
 - c) economiei naturale (formă de organizare a activității economice în care nevoile de consum sunt satisfăcute din rezultatele propriei activități, în care pământul constituie principalul factor de producție)
 - d) practicii unitare a instanțelor de judecată

II. Legea

- reprezintă hotărâri ale adunărilor legislative
- caracterizează perioada Republicii, fiind principalul izvor de drept
- **Structura legii:**
 1. *praescriptio* (coordonatele temporale ale emiterii legii și numele inițiatorului)
 2. *rogatio* (cuprinsul legii)
 3. *sanctio* (se menționează care sunt consecințele nerespectării legii)
- **Categorii de legi:**
 1. în funcție de organul care le adoptă:
 - *rogatae* (votate de către popor la propunerea unui magistrat)
 - *datae* (emise fără consultarea adunării poporului)
 2. în funcție de organul emitent:
 - consulare (propuse de către consuli)
 - pretoriene (propuse de către pretori)
 - tribuniare (recomandate de către tribunii plebei)
 3. în funcție de sancțiune:
 - perfecte (interzic anumite conduite și sancționează cu nulitatea actele contrare legii)

- mai puțin perfecte (prevăd o amendă pentru actele întocmite cu nerespectarea legii)
- imperfecte (prohibesc actele săvârșite împotriva legii, dar nu stabilesc o sancțiune a acestora)

• **Cum se promulga și aplica o lege?**

1. magistratul propunea proiectul de lege în plenul Senatului, unde era discutat
2. proiectul de lege se publica prin afișare în forum, până la data convocării adunării poporului
3. până la data votării, poporul discută proiectul de lege în adunări neformale
4. votarea legii și aducerea la cunoștința poporului a rezultatului votului
5. aplicarea legii se făcea imediat sau la un termen ulterior, stabilit pentru intrarea ei în vigoare
6. încetarea aplicării legii corespundea abrogării exprese, tacite sau căderii în desuetudine

Legea celor XII Table

- reprezintă primul cod de legi roman, apărut în urma presiunilor exercitate de către tribunii plebei
- a fost redactată în anul 449 î.Hr., reunind întreaga zestre cutumiară romană cu caracter legal
- conține dispoziții de drept privat, drept penal, de procedură și de drept public
- a consacrat și ocrotit puterea directă și exclusivă a omului asupra lucrurilor sale (proprietate)
- a făcut primii pași în distincția dintre dreptul real și obligație
- a oferit creditorului posibilități largi de a-și realiza creanța, fără a aduce pagube mari debitorului
- a stabilit formalitățile necesare pentru desfășurarea unui proces: procedura acțiunilor legii (*legis actiones* - desemnează procedurile judiciare, iar nu acțiunile judiciare)

- caracteristici: 1. este o codificare reală, cuprinzând toate problemele juridice ale cetății
- 2. reprezintă o codificare clară și simplă, expresie a începuturilor dreptului
- 3. reglementează *dominium*, raporturile creditor-debitor, testamentul
- 4. stabilește o ordine socială clară
- 5. nu a fost niciodată abrogată

III. Edictele magistraților

- caracterizează perioada Republicii
- reprezintă planul de activitate pe care magistrații și-l propuneau la intrarea în funcție referitor la organizarea instanțelor și la modul de soluționare a proceselor
- cea mai importantă categorie: edictul pretorului, datorită îndatoririi acestui magistrat de a soluționa conflictele curente ale cetățenilor
- edictul pretorului avea valabilitate 1 an
- în Imperiu le scade importanța (din cauza codificării edictului pretorian, adică a introducerii unei variante oficiale și obligatorii a acestuia)

IV. Senatus - consultele (hotărârile Senatului)

- reprezintă directive ale Senatului prin care se putea declara nulitatea unei legi, prin care o persoană putea fi privată de la aplicarea prevederilor unei legi, prin care se putea influența conținutul unui edict
- Senatul sfătuiește, opinează și recomandă
- în Republică nu sunt considerate izvoare de drept, fiindcă atribuția Senatului era doar aceea de a pregăti legile, nu de a le propune și vota
- sunt izvor de drept în perioada Imperiului (sec. I-III) cu condiția de a fi inserate în edictul pretorului, urmând ca apoi să fie forme indirecte prin care se aplicau deciziile luate de către împărat

V. Constituțiile imperiale

- sunt forme de legiferare ale împăraților, inițial prin intermediul adunării poporului sau prin Senat, urmând ca din sec. II să devină izvoare de drept
- categorii
 1. Edicte – similare cu edictele pretorilor, cu valabilitate și după moartea împăratului
 2. Mandate – instrucțiuni date magistraților și guvernantorilor
 3. Decrete – hotărâri ale împăratului date în pricinile aduse spre rezolvare
 4. Rescripte – soluționări ale unor probleme controversate de drept

VI. Jurisprudența

- reprezintă știința dreptului, adică interpretarea (uneori creatoare) dată de către jurisconșulți dispozițiilor legale
- se impune la finalul Republicii și în Imperiu
- jurisconșulții redactează acte, dau consultații, conduc procese, interpretează normele juridice
- la începutul Imperiului apar două școli importante
 1. proculiană (Proculus, Labeon, Celsus)
 2. sabiniană (Sabinus, Gaius, Iulian)
- la finele sec. III aceste școli au dispărut, iar ca jurisconșulți se remarcă Papinian, Paul, Ulpian, Modestin

VII. Codificarea lui Iustinian

- ca împărat, Iustinian a urmărit trei scopuri importante:
 1. recuperarea teritorială a Imperiului Roman
 2. unitatea Bisericii
 3. unitatea legislativă prin restaurarea autorității dreptului clasic și alinierea acestuia la contribuțiile perioadei post-clasice